

[ترجمه‌ای از متن انگلیسی]

[اطلاعات شخصی افراد حذف شده است]

[توضیحات مترجم در داخل کروشه قرار گرفته است]

سفارت جمهوری اسلامی ایران

لندن

۲۴ جون ۱۹۸۱ [۳ تیر ۱۳۶۰]

کن ویچ

عضو پارلمان از ایپسویچ

مجلس عوام

لندن

آقای عزیز،

عطف به نامه شما مورخ ۲۲ جون ۱۹۸۱ مایلم توجه شما را به نکات زیر جلب نمایم.

در حقیقت بهائیت یک دین نیست بلکه یک ایدئولوژی است که از جانب دولتهای استعماری برای کمک به دولت غیرقانونی قبلی تشکیل شده است تا از آن برای سرکوب مردم شجاع ایران و بی مقدار ساختن اسلام که یک دین الهی و نظریه انقلابی است استفاده شود.

قبل از انقلاب و مخصوصاً در زمان شاه، بهائی‌ها با دولت او در سرکوب مردم و غارت ثروت کشور ما همکاری داشتند. در زمان شاه، مقامات عالی کشور مانند هویدا نخست وزیر و سایر مقامات بالای ارتشی را بهائیان تشکیل میدادند.

صرف‌نظر از حقایقی که در بالا ذکر شد، دولت جمهوری اسلامی هرگز آنان را مورد ظلم و جور قرار نداده است. از آنجائی که عقاید آنان هرگز از طرف مقامات ایرانی بعنوان یک دین شناخته نمی‌شود، بنا بر این مانند سایر اقلیت‌ها از قبیل مسیحیان و یهودیان حق انتخاب نماینده خود برای مجلس را ندارند.

اگر بین کسانی که اعدام شده‌اند گاهی اوقات بهائیان هم بوده‌اند، و اگر در بین اموالی که از طرف دادگاههای اسلامی صادره شده بعضی هم متعلق به بهائیان بوده، این به معنی ظلم دولت اسلامی در حق آنان نیست. با در نظر گرفتن اینکه بیشتر مجرمینی که به دستور دادگاه اسلامی اعدام شده‌اند از به اصطلاح مسلمانان بوده‌اند، این مطمئناً به آن معنی نیست که مقامات ایرانی مسلمانان حقیقی و یا غیرمسلمانانی را که جرمی انجام نداده‌اند مورد آزار و اذیت قرار میدهند.

امیدوارم این شرح مختصر نظر شما را در مورد اجرای عدالت در جمهوری اسلامی ایران که متکی بر اصول قرآن است، جلب نموده باشد.

با احترام،

علی رضا فرخ روز

شارژ دافر